

nævnte vi dem ikke. Vi savner undersøgelser af værtshusmusikken, de danske gårdsangertraditioner, det religiøse musikliv, familiefesternes musik, ungdommens musikkulturer, folkemusikbølgen siden 60'erne, arbejdspladsernes musikliv, foreningslivet, musikfestivalerne, pensionisternes musik, indvandrerne musik og meget meget mere! Vi efterlyser en musikvidenskab, der interesserer sig for musikkens mangfoldige betydninger i dagliglivet anno 1988. Det er ikke nogen naturlov, at den musiketnologiske udforskning af landets eget musikliv står så svagt på universitetet. Både Norge, Sverige og Finland har musiketnologien repræsenteret på professorniveau, jfr. Jon-Roar Bjørkvolds disputats om »Den spontane barnesangen – vårt musikalske morsmål« (Oslo 1985), Jan Lings arbejder om musiklivet i Sverige og Timo Leisiö's om Finland.

Du vil gerne have tal som belæg. Tja, iflg. Kalle Marosis DR-forskningsrapport (nr. 4B/85 – omtalt af Per Drud Nielsen i sidste nr. af Modspil), så var der i 1984 4% af befolkningen, der »ofte« lyttede til P2's musikaftener, 12% »ofte« til Samspil, 34% »ofte« til Det ville glæde mig at høre og 57% »ofte« til P3's musikradio. (Citeret fra rapportens s. 11. Når man spørger sådan, får man højere tal, end når man spørger om en bestemt dag). Men når

du bebrejder os, at vi udtaler os om musikoplevelser uden at have en »alment accepteret måleenhed« – så illustrerer du, hvor forskelligt vi ser på det. Du kan ikke kvantificere alting – men du kan spørge folk! Det har Kalle Marosi faktisk også gjort. Ud fra de svar, han har fået, konkluderer han s. 66: »...uanset hvilken musik man kan lide, er dens emotionelle virkning af samme styrke. Lige 'livsvigtig' i samtlige segmenter.« (De fire segmenter, han indleder den danske befolkning i, er nogle andre grupper end vores).

Men kom igen Jens! Er der slet ingen kulturkløfter i Danmark idag? Hvad mener du som forsker om Jodle-Birge og hans publikum? Hvad er det, du er så enig med Lars Ole Bonde om? □

Kærlig hilsen
*Hanne Tofte Jespersen og
Jens Henrik Koudal*

Højskolelærer Torben Jørgensen provokerede til debat om P2's musikudsendelser i sin artikel »Det er svært at holde gang i en hede« i nr. 39. I sidste nr. gik Morten Zeuthen, Lars Ole Bonde og Steen Frederiksen ind i debatten, men Torben Jørgensen er ikke tilfreds med reaktionerne.

**»Hvordan får jeg ram på en lytter?«
– eller »Jeg siger klarsisk,
og du siger klasisk«**

Man kan sikkert sagtens få nogle flere til at lytte til klassisk musik i radioen ved at udvide sendetiden. Sådan foreslår P2-chefen Steen Frederiksen i sit svar på mit indlæg om klassisk musik i radioen. Det er den relativt begrænsede sendetid, der er kanalchefens forklaring på, at så få lytter til hans P2.

Men det er en smutter, uden om det problem, som kanalchefen ikke burde lukke øjnene for: Den klassiske musiks kærnelystere på P2 er en ret begrænset skare, og der sendes til dem i et sprog, som netop de forstår, men som andre dødelige ikke er med på.

Debat om P2

Jamen jeg mener da ikke, at al klassisk musik skal sovses ind i letfærdig snak. Tværtom mener jeg, at man med fordel kunne sende en del musik *uden* snak, så den tunge viden og kodeordene ikke ligefrem skræmte folk, der ufortrødent var kommet til at lukke op for dog at høre lidt af den Amadeus, de havde set på filmen. Og jeg vil heller ikke have, at I skal skære ned på den mængde af oplysninger, der skal leveres. Jeg mener, måske modsat så mange musikere, Zeuthen inklusive, ikke at musikken *altid* kan klare sig selv.

Kære veluddannede akademikere og musikere: det, der i musikken for jer er så aldeles indlysende at fornemme, bruge og føle, fordi I har et beredskab af erfaring, det er ofte sort snak for resten af befolkningen. Og der skal de have hjælp. Det fortjener de.

De skal tilbydes et beredskab, så den musik der er skrevet til andre tider, andre tanker, andre vaner, nu kan bruges, hvor vi står og går. Er det virkelig så meget forlangt, at det så skal ske i et sprog, det jeg kalder erfaringssproget, der ejes af alle og forstås af alle, i stedet for det sprog, I væsentligt betjener jer af nu, det tunge videnssprog, der skræmmer alle de, der ikke i forvejen er blandt de indviede.

Jeg vil ha' det, vi i højskolen kalder det levende ord. Med alle *fortællingens* finesser og ældgamle kommunikations-

teknik. Det levende ord, som I alle bruger dag ud og dag ind til hinanden, men alt for ofte lægger væk i medierne, det er hensigtsmæssigt at bruge, fordi det forstås af alle, og demokratisk, fordi det ejes af alle. Og ikke det sprog Grundtvig kaldte Kragemålet, det tunge indforståede sprog.

Og min påstand om, at dette sprog med alle dets faldgruber og indforståethed, med dets abstraktioner og billedløshed, med dets akademiske aflukket-hed, holder de øvrige ude, kalder Steen Frederiksen uanstændig. Som om jeg mente, at medarbejderne i musikafdelingen, hvor jeg har arbejdet i 10 år, sidder og med vilje lukker andre ude.

Det ved Frederiksen godt, jeg ikke mener. Nej, jeg mener, at I på grund af alle de ting jeg nævner i min oprindelige artikel, som oftest kun har dette sprog til rådighed. Men at denne situation kan ændres. Og derfor er brugen af ordet »uanstændig« om min argumentation blot en måde at prøve at affærdige en højst tiltrængt dialog på. Og jeg synes at forsøget meget vel forklarer, hvad jeg mener med udtrykket »kulturens gralsvogtere«.

Nej, Steen Frederiksen, lad os da få gang i den debat. Især nu hvor hele radioens struktur er under ombygning. For i sidste ende handler det vel om at tilbyde danskerne et alternativ til deres musikalske liv. At give dem en reel

valgmulighed i musikkens massemedier. Og det i et sprog, de kan forstå. Så enten spiller I musikken og holder mund, eller også snakker I så det kan forstås!

Og vel er det svært. Det konstaterer Lars Ole Bonde i sit svar til mig. Ja det er svært. Det ved jeg. Men ikke spor sværere, end det er for den uindviede, den klassiske musiks tilløber, at trænge ind i det univers vi andre har bygget. Og vi kan vel dele besværet? □

Torben Jørgensen